

amb Anguita o sense, com a arcaic i desfasat de la modernitat i incapaç de desplaçar l'hegemonia de la dreta. Els resultats del 12 de març entre nosaltres no són una excepció; una part d'aquells votants de les generals del 93, i fins i tot del 96 que expressaven la protesta d'esquerra contra el felipisme, ara han passat majoritàriament a l'abstenció tot explicitant la necessitat d'avançar en la superació del model dual de l'esquerra (la socialdemocràcia burocratitzada i escleròtica del PSOE i l'antigor del programa d'EU, malgrat que aquesta defense amb honestedat i rigor causes universals basades en la dignitat de la gent).

5.- En aqueix context, que la força virtualment emergent, el BNV, no aconseguésca, per ara (com afirmen els seus dirigents), convertir-se en referent de la crisi dels competidors d'esquerra no deixa de ser tan preocupant com el *desideratum* que s'ha instal·lat davant del futur d'aquelles: renovar-se estructuralment, programàticament, estèticament i pel que fa a la manera de fer política. Resulta simptomàtic que el BNV haja passat en nou mesos per cinc citacions electorals (autonòmiques, municipals i europees del 99, i la doble cita de les generals de diumenge passat), sense haver aconseguit els dos objectius imprescindibles per a avançar en la cursa competitiva que

està oberta des dels anys 95 i 96 atesa la crisi del PSOE i EU: representació a les Corts valencianes i a les espanyoles. Que el sistema electoral per a les primeres és injust, i que el segon està dissenyat encara més expressament contra les minories no exonera d'una anàlisi acurada sobre el futur del procés encetat.

Si els resultats del 12 de març són aritmèticament i indiscutiblement millors que fa quatre anys, una lectura política intel·ligent planteja dubtes seriosos a propòsit de la construcció iniciada. Un debat del qual no hauria de fugir la força política que aspira a ser el pal de paller del valencianisme progressista del segle XXI.

L'agonia del PSPV

Jesús Civera, periodista

Entre el vell que no acaba de morir i el nou que no acaba de nàixer, en aquest tràngol tòpic i difús, es troba el PSPV/PSOE. Més en el primer que no en el segon. Els resultats del 12-M l'han situat davant el seu propi vetllatori. D'entrada, la cerimònia electoral inclou el soterrar de Ciprià Ciscar, que ha aconseguit per a si la doble condició de dirigent del PSOE a Madrid i a València, i allí és/era el número dos del PSOE i ací, pel país, pare i tutor de la gestora del PSPV. Però tampoc Ciscar està disposat a morir sota una constel·lació de xifres adverses al País Valencià (el PSPV ha recollit els pitjors resultats de la seua història: ha baixat un 4% i ha perdut 150.000 vots i un diputat). De manera que el factòtum socialista i coordinador de la campanya electoral d'Almunia s'enfronta a una agonia prolongada, segons l'anàlisi de les dades, o a una resurrecció miraculosa, segons l'àmbit suprasensible. No se sap mai. Hi ha morts que ressusciten, així en les metàfores com en la vida. En la nit del 12-M –nit trista de l'ànima en les files de la gestora socialdemòcrata valenciana que presideix l'alcalde d'Elx, Diego Macià–, rodejat d'aquesta feligresia fidel a la qual va pujar al poder després del colp d'estat del congrés de setembre –en què va guillotinar des de Madrid uns resultats precaris però democràtics menyspreant l'escassa autonomia de la federació socialista valenciana–, Ciscar va tornar a

RAFA GIL

Ciprià Ciscar, la nit electoral. Per a Civera, s'enfronta "a una agonia prolongada" o a una "resurrecció miraculosa".

encarnar-se per advertir que ni en somnis era aquesta la seua darrera nit. Una cosa és dimitir a Madrid i una altra a València. En el trànsit entre Madrid i València succeeixen coses estranyes. Fenòmens paranormals. Així que Ciscar, en una convulsió espasmòdica, s'afanya a donar batalla al País Valencià. El front anti-Ciscar ha augmentat en les últimes dates associant-se en sagrada comunió els asuncionistes i els lermistes, en una congregació a la qual estan cridats els ex-romeristes, i a aquests la unió anti se'ls suposa. Ciscar i el seu aparell formen l'altre front. El duel al sol es preveu cruel i sagnant i s'esmolten les espases de cara al congrés

valencià. Ningú, doncs, és conscient del canvi de cicle, de la refundació necessària, de la transformació de model que demanen el PSPV i el PSOE. Ningú no ha captat el missatge de les urnes. La crisi es perpetua. No és que la crisi haja aflorat el 12-M, sinó que ha vençut la treva que s'havien donat uns i altres. I uns i altres no assumeixen l'agonia històrica en què s'han situat.

La depressió se li ha encomanat a Unió Valenciana, abocada a desaparèixer en una involució geomètrica que ha tocat fons i que s'ha saldat amb l'adéu a l'únic diputat que posseïa el partit i que, coses del destí, s'asseïa en les Corts de Madrid. El Bloc Nacionalista Valencià (BNV) ha superat el blaverisme folklòric i festiu, minifundista i victimista, d'UV en vots. Per 1.250 vots (58.834 en total), el partit de Pere Mayor aconsegueix derrotar el regionalisme d'UV. Però Mayor i Joan F. Mira –de Valencians pel Canvi– han llançat les campanes al vol, el que és natural a casa del pobre. En realitat, la coalició Bloc-Els Verds-Valencians pel Canvi s'ha quedat, més o menys, amb els vots de 1993 de la UPV si hi sumem els dels Verds en aquella cita electoral. No passa la barrera del 3%. No s'enlaira. No arranca vots als socialistes. Es mou en cercles concèntrics. Poc, molt poc, per a tant d'enrenou. Un enrenou potser merescut per un electorat que vota a pinyó fix el PP des de la convicció que l'economia va bé, que els seus interessos immediats estan fora de perill i que el pacte socialcomunista, segons Aznar, els amenaçava el pa, la faena, el piset o l'IRPF. Manen les classes mitjanes i aquestes el diumenge es van transvestir d'Aznar.